

ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

The Effects of Using a Guidance Activities Package to Reduce the Materialism Concept of Upper Secondary Students at Triam Udom Suksa Pathumwan School in Bangkok Metropolis

สุขอารมย์ เพิ่มพันธุ์วรรณน์¹

kitty_ae2523@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานครซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว (2) เปรียบเทียบการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว และของนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอแนะทางการแนะแนว และ (3) เปรียบเทียบการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนกลุ่มทดลองในระหว่างระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558 ได้มาโดยการเลือกตามเกณฑ์ที่ต้องการศึกษาจำนวน 60 คน แล้วจึงสุ่มอย่างง่ายเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการฝึกโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวจำนวน 12 ครั้ง ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะเพื่อการแนะแนว เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ (1) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม (2) ข้อเสนอแนะเพื่อการแนะแนว และ (3) แบบวัดแนวคิดด้านวัตถุนิยม มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.95 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยปรากฏว่า (1) ภายหลังการทดลองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองมีการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวมีการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมลงกว่าการลดแนวคิดดังกล่าวของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) ในระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองมีการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมไม่แตกต่างกับในระยะหลังการทดลอง

คำสำคัญ: ชุดกิจกรรมแนะแนว แนวคิดด้านวัตถุนิยม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

¹ นักศึกษา สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

Abstract

The purposes of this study were (1) to compare the materialism concept reduction levels of upper secondary students at Triam Udom Suksa Pathumwan School in Bangkok Metropolis, who were in the experiment group, before and after using a guidance activities package; (2) to compare the materialism concept reduction level of the experimental group students who used the guidance activities package and the counterpart reduction level of the control group students who received a set of guidance information; and (3) to compare the materialism concept reduction level of the experimental group students at the end of the experiment with their counterpart reduction level in the follow-up period.

This research is a quasi-experimental research. The research sample consisted of 60 purposively selected upper secondary students at Triam Udom Suksa Pathumwan School in Bangkok Metropolis in the 2015 academic year. Then they were randomly assigned into an experimental group and a control group, each of which consisting of 30 students. The experimental group students were trained for 12 periods with the use of a guidance activities package to reduce the materialism concept; while the control group students received a set of guidance information to study. The employed research instruments were (1) a guidance activities package to reduce the materialism concept, (2) a set of guidance information, and (3) a scale to assess the materialism concept, with reliability coefficient of .95. Statistics for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test.

The results of this research showed that (1) after experiment, upper secondary students at Triam Udom Suksa Pathumwan School, who were in the experimental group, were able to reduce their materialism concept significantly at the .05 level; (2) after the experiment, the level of materialism concept of the experimental group students, who used the guidance activities package, was significantly more reduced than the counterpart level of the control group students who received the guidance information; and (3) no significant difference was found between the materialism concept reduction level at the end of the experiment of the experimental group students and their counterpart reduction level in the follow-up period.

Keywords: Guidance activities package, Materialism concept, Upper secondary student

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสังคมยุคปัจจุบันที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาในเรื่องของสังคมความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมจากต่างชาติเข้ามามีอิทธิพลกับกลุ่มผู้คนในยุคสมัยนี้ ส่งผลให้เยาวชนหลงใหลกับสิ่งที่เรียกว่าวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่ทันสมัยเพื่อแข่งขันกัน จากการสำรวจโดยนักวิจัยเอแบคโพล เรื่องการใช้สินค้าแบรนด์เนมของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าวัยรุ่นชาย-หญิงนิยมซื้อสินค้าแฟชั่นราคาแพงหรือของมีชื่อหือมากขึ้น อาทิ โทรศัพท์มือถือ นาฬิกา น้ำหอม กระเป๋าถือ เป็นต้น ต่างตกอยู่ในวังวนของวัตถุนิยม (สวนดุสิตโพล, 2542, ออนไลน์) ปัจจุบันได้ลามเข้าไปในเรื่องของเทคโนโลยีโทรศัพท์มือถือเป็นอีกสิ่งของจำเป็นของชีวิตเด็กสมัยนี้ การใช้โทรศัพท์มือถือยังเป็นแฟชั่น แต่ละคนต้องตามกระแสน์ของโทรศัพท์ที่ให้ทัน (อมรวิรัช นาคทรพรพ, 2548)

วัตถุนิยมคือความเชื่อที่บุคคลเห็นว่าวัตถุเท่านั้นสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด ด้วยการเพิ่มปริมาณวัตถุในชีวิตหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าการทำให้ชีวิตต้องอาศัยวัตถุมากขึ้น แต่ในที่สุดวัตถุได้กลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดเสียไม่ได้ ซึ่งเป็นผลทำให้มนุษย์กระทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุ (สินีนานู กำเนิดเพชร, 2547) คำว่าวัตถุนิยมเงินตรากลายเป็นสิ่งที่เด็กทุกคนต่างแสวงหาเพื่อจะนำมาบำเรอความสุขทางวัตถุเช่นเครื่องมือสื่อสารนานาชนิด เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ราคาแพงที่ประชันขันแข่งกัน (สวนดุสิตโพล, 2542, ออนไลน์) สังคมมีความเจริญทางวัตถุและเทคโนโลยีมากเท่าใด ปัญหาความเสื่อมทรามทางจิตใจก็มีมากขึ้นเท่านั้น จึงเป็นภาระหน้าที่ของทุกฝ่ายจะต้องหาแนวทางพัฒนาเด็กและเยาวชน (จิรภา จิมปรุ, 2550)

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550-2554) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทยให้มีคุณธรรมและความรอบรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกายและสติปัญญา อารมณ์และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้อย่างมั่นคง แนวการพัฒนาค้นดังกล่าว มุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งสมรรถนะ ทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน (สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549 อ้างถึงในกระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีคุณธรรม รักความเป็นไทย มีทักษะการคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกอย่างสันติ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 มีความเหมาะสมชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพ

ผู้เรียนและกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

กระทรวงศึกษาธิการประกาศให้ทุกสถานศึกษาใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งมีการกำหนดให้กิจกรรมแนะแนวเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนนั้นนับเป็นโอกาสอันดียิ่งที่นักเรียนทุกคนจะได้รับการพัฒนาตามศาสตร์และศิลป์ของการแนะแนวให้เป็นที่รู้จัก เข้าใจ รักและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น สามารถตัดสินใจคิดแก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิต ทั้งในด้านการศึกษา อาชีพ ส่วนตัว และสังคม รวมทั้งมีทักษะชีวิต สามารถปรับตัวและดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสม เป็นประโยชน์ และเป็นสุข (ศูนย์พัฒนาเครือข่ายกิจกรรมแนะแนว สพม.เขต 2, 2553)

กิจกรรมแนะแนวเป็นกระบวนการพัฒนาส่งเสริมผู้เรียนด้วยการจัดบริการ และกิจกรรมที่หลากหลายทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นรายกลุ่ม โดยมุ่งส่งเสริม พัฒนาบุคลิกภาพ มารยาท ทักษะชีวิตบนพื้นฐานตามความเชื่อที่ว่า ทุกคนมีความแตกต่างกัน ทุกคนมีคุณค่า สามารถพัฒนาตนเองให้เจริญงอกงาม และได้เต็มเต็มให้ผู้เรียนสามารถจัดการชีวิตของตนเองได้ตามความสนใจ ตามความถนัดและความสามารถได้เต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล (ศิริวรรณ อินทรวรรณ, 2553)

ซึ่งมีผู้กล่าวถึงชุดกิจกรรมแนะแนวไว้ว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นโดยใช้สื่อประสม เช่น รูปภาพ วิดีทัศน์ แอปพลิเคชันเสียง เอกสารที่บันทึกรายละเอียดของกิจกรรมต่างๆ ทั้งเกม กรณีตัวอย่าง บทบาทสมมติ แบบฝึกหัดก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจัดไว้เป็นชุด กล่องหรือซองจะบรรจุ คู่มือผู้เรียน และสื่อประกอบการจัดกิจกรรมแต่ละเรื่อง (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2545) จากตัวอย่างผลการวิจัยเรื่อง “ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมนับถือตนเองของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น” ผลการวิจัยพบว่านักเรียนวัยรุ่นตอนต้นที่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นมีพฤติกรรมเคารพนับถือผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมเคารพผู้อื่น (วัชรียา แจ่มใส, 2551)

จากการที่ได้ศึกษางานวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นนักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุตั้งแต่ 14-18 ปี ที่เรียนอยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ของประเทศในสภาพแวดล้อมที่เป็นสังคมเมือง มีห้างสรรพสินค้าชั้นนำของประเทศหลายแห่ง อาจจะกล่าวได้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งแวดล้อมจิตใจให้นักเรียนได้พบเห็นอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย มีวิวัฒนาการก้าวหน้าและโฆษณาชวนเชื่อจากบรรดาการชื่อดังที่เป็นแบบอย่างของวัยรุ่นในยุคนี้ จึงทำให้นักเรียนต่างหลงใหลกับวัตถุนิยม และแข่งขันกันซื้อสินค้าที่ทันสมัยมาอวดกัน ผู้วิจัยจึงขอสัมภาษณ์และได้สัมภาษณ์นักเรียนในระดับชั้นละ 10 คน

เกี่ยวกับพฤติกรรมและแนวคิดด้านวัตถุนิยม พบว่านักเรียนมีความอยากได้เครื่องมือสื่อสาร น้ำหอม กระเป๋าสตางค์ และข้าวของเครื่องใช้อื่นๆ ที่เป็นสินค้าแบรนด์เนมรุ่นใหม่ล่าสุด ในขณะที่เดียวกันนักเรียนมีโทรศัพท์มือถือ กระเป๋าสตางค์ ปากกา นาฬิกาและอื่นๆ ที่ยี่ห้อดังและราคาแพงอยู่แล้ว จะเห็นได้ว่านักเรียนกลุ่มนี้มีฐานะร่ำรวย พ่อแม่สามารถตอบสนองความต้องการได้ แต่การกระทำเช่นนี้จะทำให้เด็กไม่รู้จักคุณค่าของเงินและใช้จ่ายเงินจำเป็น

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะเป็นนักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาการแนะแนว สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ซึ่งมีหน้าที่ในการจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อใช้ในการวิจัยประกอบการศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญของการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ด้วยชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อให้นักเรียนมีการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมลง มีวัตถุนิยมที่เหมาะสมกับวัยและสามารถเอื้อประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกันโดยสันติของบุคคลในสังคม ประเทศชาติ แม้กระทั่งการมีสันติภาพของโลกด้วย ผู้วิจัยจึงสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน เพื่อเป็นประโยชน์แก่นักเรียนให้สามารถเลือกใช้ชีวิตเพื่อความสำเร็จ เพื่อความสุข และเพื่อเป็นศูนย์กลางของชีวิต รู้จักใช้ชีวิตอย่างพอเพียง และเกิดประโยชน์สูงสุดอย่างยั่งยืน ทั้งนี้ในการวิจัยผู้วิจัย ได้จัดทำกิจกรรมแนะแนวเป็นชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้มีคุณภาพ มีกระบวนการสร้างเครื่องมืออย่างเป็นระบบและประณีต

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว
2. เพื่อเปรียบเทียบการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนกลุ่มทดลองระหว่างระยะหลังการทดลองกับระยะติดตามผล

นิยามศัพท์

1. **วัตถุนิยม** หมายถึง ความเชื่อที่บุคคลเห็นว่าวัตถุนั้นสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด ด้วยการเพิ่มปริมาณวัตถุในชีวิต การทำให้ชีวิตต้องอาศัยวัตถุมากขึ้นแต่ในที่สุดวัตถุได้กลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดเสียไม่ได้ ซึ่งเป็นผลทำให้มนุษย์กระทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุ มี 3 องค์ประกอบได้แก่

1.1 การได้ครอบครองวัตถุสื่อถึงความสำเร็จ (Success) หมายถึง การตัดสินใจความสำเร็จของตนเองและผู้อื่นจากปริมาณ และคุณภาพของสิ่งที่ครอบครอง

1.2 การได้ครอบครองวัตถุเป็นศูนย์กลางของชีวิต (Centrality) หมายถึง ผู้ที่มีลักษณะวัตถุนิยม มีเป้าหมายชีวิตในการกระเสือกกระสนให้ได้มาซึ่งการครอบครองวัตถุ บูชาสิ่งของถือว่าการครอบครองวัตถุเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ

1.3 การได้ครอบครองวัตถุนำไปสู่ความสุข (Happiness) หมายถึง การครอบครองวัตถุเป็นสิ่งสำคัญของชีวิต เป็นแหล่งที่สร้างความพึงพอใจ และความเป็นอยู่ดีมีสุข

2. ชุดกิจกรรมแนะแนว หมายถึง เครื่องมือทางการแนะแนวที่ประกอบด้วย กิจกรรมแนะแนวหลายๆ กิจกรรมที่มารวมกัน โดยนำหลักการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ และขอบข่ายของการแนะแนวเกี่ยวกับการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม ซึ่งสามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้อย่างเหมาะสม
2. ช่วยให้ครูแนะแนว อาจารย์ที่ปรึกษา และบุคลากรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนได้แนวทางในการนำชุดกิจกรรมแนะแนวไปใช้เพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนในระดับอื่นต่อไป

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) **ประชากร** ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558 ภาคเรียนที่ 1 จำนวน 105 ห้องเรียน

2) **กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้** เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยได้ขอความอนุเคราะห์ให้ครูแนะแนวคัดเลือกให้โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบสุ่มครั้งจำนวน 60 คน แล้วจึงทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

- 1) แบบวัดวัตถุนิยม
- 2) ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม
- 3) ข้อเสนอแนะเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม

การเก็บและรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Pretest-Posttest & Randomized Control Group Design) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นเตรียมการทดลอง

(1) ผู้วิจัยขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัยโดยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เพื่อขอความร่วมมือในการจัดกลุ่มทดลอง กลุ่มควบคุม นัดหมาย เวลาและขอใช้สถานที่ในการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม

(2) ผู้วิจัยพบปะพูดคุยเพื่อนัดหมายวัน เวลา และสถานที่กับครูและนักเรียนที่ทำการทดลอง ผู้วิจัยนำแบบวัดวัตถุนิยมไปให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดวัตถุนิยม บันทึกผลคะแนนที่ได้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2) ขั้นตอนการทดลอง

(1) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมจำนวน 12 กิจกรรม ดำเนินกิจกรรมโดยมุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญในการเรียนรู้ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เรียนรู้ซึ่งกันและกันเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาทีกับกลุ่มทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุมผู้วิจัยมอบแผนการดำเนินกิจกรรมทั้ง 10 กิจกรรม ให้ครูแนะแนวประจำโรงเรียนใช้ชุดการให้ข้อสนเทศ โดยเน้นการให้ข้อมูลและใบงานนักเรียนทำ

(2) ผู้วิจัยทำการทดสอบภายหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบวัดซึ่งเป็นแบบวัดชุดเดียวกันกับที่ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) แล้วจึงตรวจและบันทึกคะแนนหลังการทดลอง (Posttest) นำคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดวัตถุนิยมก่อนและหลังการทดลองของทั้งสองกลุ่มไปวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบด้วยวิธีการทางสถิติตรวจสอบสมมติฐานการวิจัย

3) ขั้นหลังการทดลอง เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบวัดวัตถุนิยม โดยใช้แบบวัดเดียวกับที่นักเรียนได้ทำก่อนและหลังการทดลอง แล้วตรวจ และบันทึกคะแนนที่ได้ของทั้งสองกลุ่มไปวิเคราะห์ข้อมูลระยะติดตามผลเพื่อเปรียบเทียบด้วยวิธีการทางสถิติตรวจสอบสมมติฐานการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบวัดวัตถุนิยม ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้รับการตรวจสอบพร้อมการปรับปรุงแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านแล้ว มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยนำผลของคะแนน นักเรียนกลุ่มทดลองทั้งก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2) เปรียบเทียบวัตถุนิยมของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยสถิติ t-test Dependent

3) เปรียบเทียบวัตถุนิยม ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยสถิติ t-test Independent

4) เปรียบเทียบวัตถุนิยมของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังการให้ชุดกิจกรรมแนะแนวระยะติดตามผลสถิติ t-test Dependent

เครื่องมือวิจัย

1. แบบวัดวัตถุนิยม ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีแนวทางการสร้างดังนี้

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดวัตถุนิยม

1) กำหนดจุดมุ่งหมายของการสร้างแบบวัดวัตถุนิยม
2) ศึกษา ค้นคว้า ทฤษฎี เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3) กำหนดนิยามปฏิบัติการ วิเคราะห์พฤติกรรมย่อยตามนิยามปฏิบัติการที่ระบุไว้
4) ผู้วิจัยสร้างแบบวัด เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุนิยม จำนวน 30 ข้อให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ วัดอุปสรรคของการวิจัย และให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2558

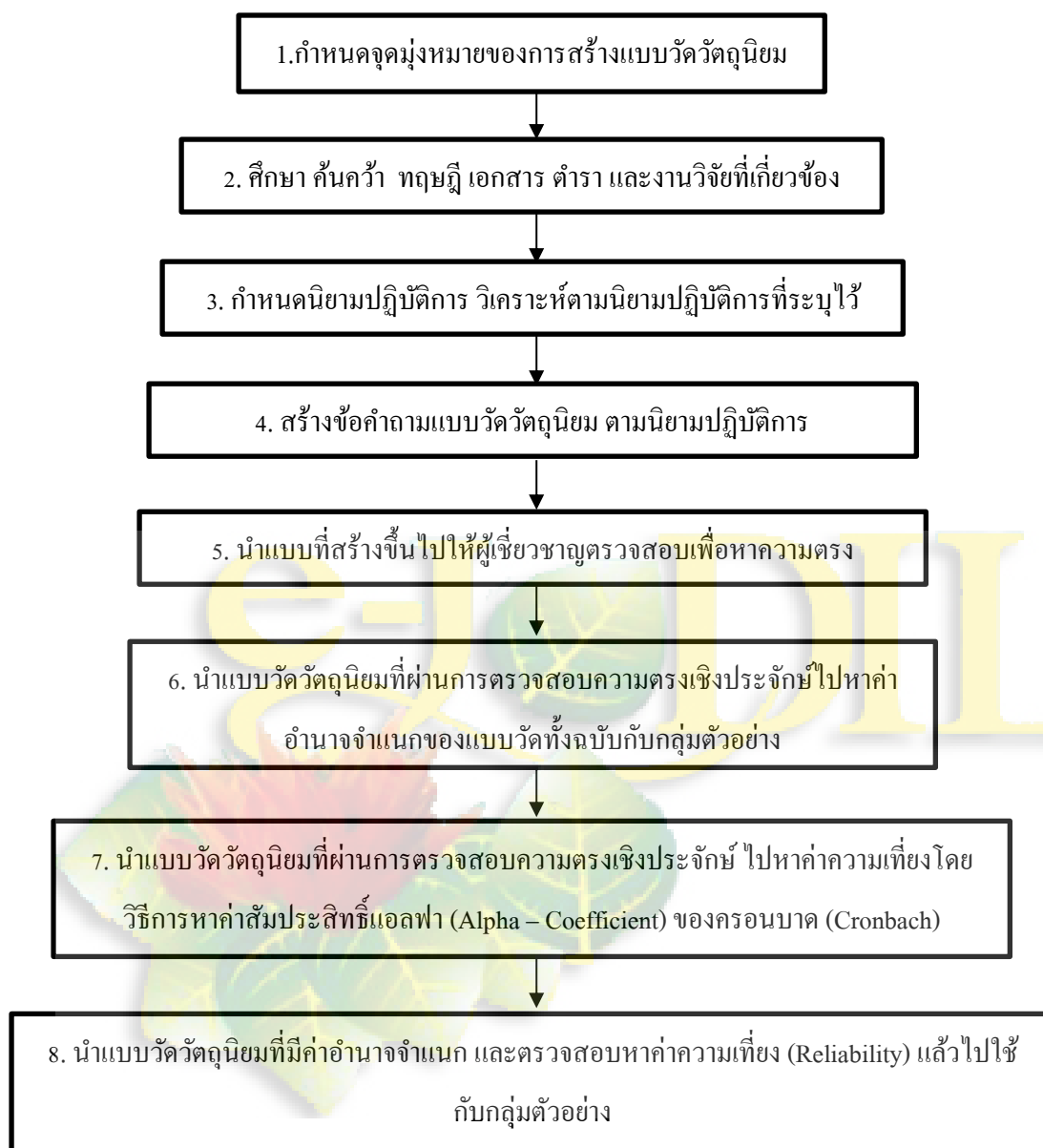
5) ผู้วิจัยนำแบบวัด ไปหาค่าความตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ด้วยวิธีการ IOC (Item Objective Congruency) โดยนำแบบวัดวัตถุนิยม ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาข้อความในแบบวัดวัตถุนิยมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ว่าสามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์และนิยามปฏิบัติการของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้หรือไม่ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ โดยได้ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 ขึ้นไป

6) ผู้วิจัยนำแบบวัดวัตถุนิยมที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงประจักษ์แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อวิเคราะห์หาค่าจำแนกรายข้อ ด้วยการวิเคราะห์การแจกแจงของ (t – distribution) เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – ต่ำ ได้ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดเท่ากับ 0.20-0.87

7) ผู้วิจัยนำแบบวัดวัตถุนิยมที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงประจักษ์แล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน ทม. ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อการหาค่าความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.95

8) นำแบบวัดวัตถุนิยมไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยนำแบบวัดวัตถุนิยมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วโดยการหาค่าจำแนกและค่าความเที่ยงตามเกณฑ์ที่กำหนดได้แล้วจำนวน 30 ข้อ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

เพื่อการศึกษาที่เข้ามามากขึ้นผู้วิจัยได้นำเสนอขั้นตอนการสร้างแบบวัดวัตถุนิยมเป็นภาพของชาร์ตที่เห็นได้ชัดเจนดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 การสร้างแบบวัดวัดคุณนิยม

2. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม

ผู้วิจัยได้สร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 12 กิจกรรม ซึ่งมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม

1) กำหนดวัตถุประสงค์และรูปแบบของการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวกลุ่ม เพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้จากบทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลองและกรณีตัวอย่าง

- 2) ศึกษาค้นคว้า เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมแนะแนว
 - 3) กำหนดนิยามปฏิบัติการ กิจกรรมโดยมุ่งเน้นในเรื่องการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม
 - 4) ดำเนินการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อปรับเปลี่ยนแนวคิดด้านวัตถุนิยม โดยการดำเนินกิจกรรมมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นนำ ขั้นดำเนินการ ขั้นอภิปราย ขั้นสรุปและนำไปใช้
 - 5) นำชุดกิจกรรมแนะแนวไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างนิยามปฏิบัติการ จุดประสงค์ เนื้อหา และขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมทั้ง 4 ขั้นตอน เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของเนื้อหาความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ภาษาและรูปแบบของชุดกิจกรรมแนะแนว (ดังภาคผนวก ก)
 - 6) ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
 - 7) นำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน เพื่อหาข้อบกพร่องในด้านความชัดเจนของกิจกรรม การดำเนินกิจกรรมอุปกรณ์ และเวลาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป
 - 8) นำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม ที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปทำการทดลองกับกลุ่มทดลอง 10 กิจกรรม (ชุดกิจกรรมมีทั้งหมด 12 กิจกรรมนับรวมกิจกรรมปฐมนิเทศและกิจกรรมปัจฉิมนิเทศ) กิจกรรมละ 50 นาที
- การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสามารถเขียนเป็นแผนผังประกอบให้ดูตามลำดับดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2 การสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิจัย

ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่าภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกกิจกรรมแนะแนวมีการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมลดลงกว่าของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระยะติดตามผลนักเรียนมีการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมไม่แตกต่างกับระยะหลังการทดลอง

อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่อง “ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว เพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผลของการทดลองพบว่า การลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลองที่ต่ำกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมแนะแนวสามารถนำมาลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบไปด้วยเทคนิคต่างๆ ได้แก่ บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง และกรณีตัวอย่าง โดยแต่ละครั้งผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคต่างๆ กันให้เหมาะสม โดยมีการดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และการคิด ซึ่งเกิดจากการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ร่วมกันในกลุ่ม ทำให้นักเรียนนั้นได้ตระหนักถึงประโยชน์ของการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมซึ่งส่งผลให้การลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนลงหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศิริวรรณ อินทวัฒนา (2553, น. 65) ทดลองการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมความเอื้ออาทรของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตลอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ผลการทดลองพบว่าพฤติกรรมความเอื้ออาทรของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลองสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพัฒนาพฤติกรรมความเอื้ออาทรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ศิริเสนห์ หอมาน (2554, น. 71) ทำการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านชะอำ (ชะอำวิทยาคาร) พบว่า นักเรียนที่ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นสูงกว่านักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมแนะแนวอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลของการทดลองพบว่านักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมลงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนอ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการทดลองแสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมต่างๆ เช่น การอภิปราย การรายงานเป็นกลุ่ม การรายงานเป็นรายบุคคล การแสดงบทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง การแก้ปัญหา โดยใช้อุปกรณ์ต่างๆ เป็นสื่อในการทำกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเกิดการ

เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น รวมถึงการใช้รูปภาพประกอบเป็นส่วนในการเสริมสร้าง การลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียน ส่วนในข้อเสนอนั้นเป็นวิธีการที่ทำให้นักเรียนรู้โดยใช้ใบความรู้เป็นสื่อประกอบการทำกิจกรรมซึ่งเป็นจุดอ่อนในการทำกิจกรรมเพราะกิจกรรมส่วนใหญ่ นักเรียนต้องศึกษาด้วยตนเองทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ช้ากว่าการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวซึ่งสอดคล้องกับพัชรภรณ์ รักช่วย (2546) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวมีความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดกิจกรรมแนะแนวแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนกลุ่มทดลองระยะติดตามผลที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม ไม่แตกต่างจากหลังการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ สามารถอภิปรายภาพรวมได้ว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวได้รับการเรียนรู้ตลอดทั้ง 12 กิจกรรม อาจเป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้เกิดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง สามารถเสริมแรงใจในการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นแนวคิดด้านวัตถุนิยมที่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับ นพมาศ คงมีสุข (2556: 40) ได้ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 3 วัดชัยมงคล จังหวัดอ่างทอง ผลการศึกษาพบว่าหลังการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะติดตามผลที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาจิตสุจริตไม่แตกต่างจากกลุ่มหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่สถิติ .01

ทั้งนี้ เป็นเพราะชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นอย่างมีระบบ เหมาะกับวัยของผู้รับบริการ ตรงตามองค์ประกอบของแนวคิดด้านวัตถุนิยมจึงสามารถสร้างเสริม ป้องกัน หรือ แก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสมและยั่งยืน ดังนั้น การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม มีส่วนช่วยให้การลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมลงหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นนักเรียนวัยรุ่นตอนปลายที่ให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น ต้องการการยอมรับ ซึ่งสิ่งหนึ่งที่สามารถจะทำให้ผู้อื่นยอมรับได้คือแนวคิดด้านวัตถุนิยม บุคคลที่มีค่านิยมแบบวัตถุนิยมสูงมีการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองโดยเลือกใช้สิ่งของโก้หรู การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร สามารถนำไปใช้เป็นกิจกรรมเพื่อ

การลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมให้นักเรียนมีการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมลง ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับครูอาจารย์ที่ทำหน้าที่แนะแนวในโรงเรียนตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนวัยรุ่นดังนี้

1.1 ควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนกับนักเรียนเพื่อให้เกิดการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมอย่างต่อเนื่อง

1.2 ก่อนนำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมไปใช้ผู้ดำเนินกิจกรรมการแนะแนวควรศึกษาขั้นตอนต่างๆ จากคู่มือการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมอย่างละเอียด ทั้งวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมหรืออาจจะปรึกษากับผู้สร้างชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยม และมีการปรับเปลี่ยนเพื่อนำไปใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนในทุกระดับชั้น

1.3 การนำชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมไปใช้ควรคำนึงถึงผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรม โดยให้ทุกคนทำกิจกรรมอย่างทั่วถึง มีการเสริมแรง และดำเนินกิจกรรมให้สนุกสนาน และหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมแล้วควรมีการติดตามและประเมินผลเป็นระยะอย่างต่อเนื่อง

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 ควรทำการศึกษาวิจัยผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมกับนักเรียนในระดับอื่นๆ

2.2 ควรทำการศึกษาการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกับตัวแปรตามอื่นๆ เช่น การลดแนวคิดด้านความประหยัด ด้านอิทธิพลของภูมิหลังครอบครัวที่มีต่อค่านิยมแบบวัตถุนิยม ด้านความแตกต่างระหว่างเพศที่มีต่อค่านิยมแบบวัตถุนิยม เป็นต้น

2.3 ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับการลดแนวคิดด้านวัตถุนิยมโดยบูรณาการการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง หรือหลักการคิดแบบต่างๆ เช่น หลักคิดละเอียดลออ หลักการคิดวิเคราะห์ หลักการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542. กรุงเทพมหานคร: กุรุสภา.
- _____. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: กุรุสภา.
- จิรภา จิมปรุ. (2550). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อการพัฒนาจิตพิสัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2545). คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับ EQ. วารสารพฤติกรรมศาสตร์ 1. สิงหาคม:15-17.
- วัชรียา แจ่มใส. (2551). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมและการเพ้นบถือผู้อื่นของนักเรียนวัยรุ่นตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.

- ศิริวรรณ อินทรวัฒนา. (2553). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมความเอื้ออาทร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตลอออุทิศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต).มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, นนทบุรี.
- ศิริเสน่ห์ หอมนาน. (2554). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 1 บ้านชะอำ (ชะอำวิทยาคาร) จังหวัดเพชรบุรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต).มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, นนทบุรี.
- สินีนากู กำเนิดเพชร. (2547). อิทธิพลของพฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาต้านวัตถุนิยมจากรายการแข่งขันชิงรางวัลผ่านสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อค่านิยมด้านวัตถุของวัยรุ่น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.

